

ДМИТРИЙ ГЛУХОВСКИ ПАНСПЕРМИЯ

Част 4 от „Разкази за родината“

Превод от руски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

— Трябва! — отсече твърдо Сергей.

Корейката, вперила очаровано поглед в стоманените му очи, кимна прималяло. Още докато целият екипаж на седемнайсетата експедиция по стара съветска традиция гледаше във фоайето на байконурския хотел „Космонавт“ без превод дългия час и половина филм „Бялото слънце над пустинята“, тя знаеше как ще се развие всичко. Тогава Сергей от време на време се навеждаше към нея, за да прошепне в ухото ѝ превода на поредната шега или на цитатите, изсечени в гранита на времето, но тя чуваше само отчетливото му руско „р“. От него ухаеше на спортен мъжки одеколон, свеж и сладникав. И всеки път, когато ментовият му дъх гъделичкаше ухото ѝ, когато чуваше мекото му ръмжене, сърцето ѝ спираше да бие за миг. А когато няколко секунди преди старта той се надигна, за да провери още веднъж дали тялото ѝ е омотано надеждно в ремъците, и успокояващо затисна ръката ѝ с длан, тя вече се беше предала на съдбата.

Мечтата ѝ за Космоса беше започнала с пубертетските ѝ блянове за космонавтите. И кой знае защо от стената на тясната ѝ девическа стая към леглото ѝ гледаха не Нийл Армстронг и Едуин Олдрин. Не, сияйната усмивка на руския пионер я привличаше стократно по-силно. Тя знаеше, че Гагарин е загинал още преди да се е появила на белия свят. Но изрязаната от списание черно-бяла снимка с ниска резолюция излъчваше почти видима с просто око аура на забранена чувственост. Той беше руснак и не биваше да се влюбват в него. Беше загинал герой и това донякъде го оприличаваше на героите от любимите анимета. Той беше първият, излязъл в Космоса. И за нея също беше първият.

— You have to — ободряващо кимна Олег. — It is an order. He's Commander of the Expedition 17, so he's your Commander, too^[1].

— The command hasn't been handed over yet — възрази Пеги Уйтсън. — I'm still in charge here. And I officially object it. If you dare to consume alcohol onboard the ISS, I will formally complain to NASA^[2].

— Come on, Peggy! — повдигна вежди бординженерът Маленченко. — It was a hard long day. We've been so busy working, and then that press conference... We need to relax!^[3]

— Oh Yuri — намръщи се недоволно Уйтсън. — You start reminding me of those ridiculous ever-drunk Soviet cosmonauts from our stupid movies...^[4]

— Peggy, please! — намеси се накрая и самият Сергей. — You know that it is a very special day for us three...^[5] Притиснете я още малко, момчета — прошепна той на Юрий и Олег Кононенко.

— Very special day^[6] — потвърди Кононенко. — Very.

— Oh guys, come on... — потрепери гласът на Пеги. — You can't be serious...^[7]

— The 12th of April!^[8] — уточни за всеки случай Волков. Пеги погледна смутено към своя сънародник. Но Гарет Рейзмън, който наблюдаваше с интерес развитието на дебатите, бързо се извърна и пръстите му затанцуваха по клавишите на компютъра.

— The day of Cosmonautics!^[9] — тържествено обяви Сергей.

— Goddamn, I know it, believe me! We've been celebrating it the whole freaking day! This press conference, and these wonderful Korean salads. — Пеги сърдито стрелна с поглед корейката. — Personally, I think we've been celebrating too much^[10].

— Днес няма ли да има повече сеанси за свръзка? — тихичко попита Кононенко Волков.

— Казах вече, че оборудването ще минава профилактика. Изобщо сега официално би трябвало да спим. Имаме точно два часа запас. Изключвай камерите.

— Peggy, it is safe, no one will know — увери Волков опърничавата американка. — Word of officer!^[11]

— Excuse me? Oh, whatever! Okay, guys... Anyway, with this mission I've just set a new world record, I don't care, I can quit. Think about your careers yourself, what the hell I have to be your mummy... — Уитсън разроши бретона си. — Happy Day of Cosmonautics, people!^[12]

— О! — подсвирна одобрително Кононенко, докато вадеше от джоба си биберон и взимаше бутилката от Волков.

Движенията му бяха пестеливи и отработени до съвършенство. Детският биберон беше нанизан на гърлото на бутилката със скорост, на която би завидяла всяка професионалистка. Нито една капка от скъпоценното питие не беше пролята напразно. Отвъртяната капачка се понесе в космическо странстване като мъничък Sputnik по собствена мъничка орбита. Кононенко почтително предаде шишето на командира на Седемнайсетата експедиция. Той отдаде чест на суровата американка с бутилката и намигна на разтреперената Ли Со Ен.

— Dear colleagues — започна той. — Exactly forty-seven years ago Yuri Gagarin was here, on the orbit. And he was the first human ever to do it. My father knew him personally, you know. Gagarin told him once he *saw things* during his flight... So every time someone was said Gagarin was *the first in space*, he would always correct this man. Only the *first human*, he always insisted...^[13]

Той продължаваше да говори на своя чудат и чудесен руски английски, а лицето на Пеги Уйтсън вече се беше покрило с бръчици от усмивката ѝ и Гарет Рейзмън се осмели да се покаже иззад компютъра си и да се примъкне към хората... А Ли Со Ен плуваше във вълшебна дрямка. Времето забави ход и в едно се сляха две усмивки: момчешката, закачлива на младия руски командир и порочната, предизвикателна на черно-белия Юрий Гагарин от портрета в стаята ѝ. И очите на Волков блещукаха с отражението на звездите, видени от Гагарин. Той се беше вплъттил в този човек и я беше намерил. Тя вече беше сигурна в това.

— So, let's drink to the continuation of our international cooperation of space exploration, and to Yuri Gagarin, who paved the road to space for all of us, so that we could meet each other!^[14] — завърши речта си Волков и джентълменски връчи бутилката на Пеги.

— Na zdrowye!^[15] — съдържано се отзова тя.

Уйтсън, която като командир на космическата вахта трябваше първа да сръбне vodka, изпълни от немай-къде почетното си задължение и с видимо облекчение върна бутилката на руснака.

— И все пак се бои, че нейният американец ще я изпее — през зъби сподели Маленченко с Кононенко.

— Ами да е жива и здрава — също така неразбираемо, като се стараеше да не мърда устните си, за да не развали широката си приятелска усмивка, отвърна Олег.

— Наздраве! — прие вахтата Волков, решително обхвана биберона с устни и дръпна голяма глътка. — So, So-Yeon Yi, where are your famous Korean salads now?^[16] — обърна се той към момичето.

Ли Со Ен се изчерви, понечи да се поклони, но не разчете правилно силите си и се завъртя в салто. Успя да се спре, яркочервена от смущение, и за да изглади неловката ситуация, опитният космонавт подаде бутилката първо на нея в нарушение на щабната култура. Неочаквано дори за самата себе си, корейката сграбчи шишето, залепи

се за него и безстрашно смукна от огнената течност. Алкохолът нежно се докосна до съзнанието ѝ, навявайки игриви асоциации, и накара издълженото гърло на бутилката с надянат накрая му биберон да се превърне в... Да се превърне в...

— I'll bring the salads... Sergey. — Ли Со Ен отчаяно се опитваше да се овладее. — Did you like the kchim-chi cabbage salad? The hot one? [17]

— Oh yeah... I always like it hot^[18] — мързеливо провлачвайки гласните отвърна Волков.

Бутилката продължи по кръга. Пеги изостави компанията под предлога, че е уморена, но Гарет остана. След половингодишна липса на тренировки и като се има предвид безтегловността, половината литър по неведоми астрофизични формули се приравни по въздействието си на литър и половина. След няколко рунда Волков, увлечен в спора си с Рейзмън, изгуби корейката от фокус. Салатата кимчи от зеле имаше огромен успех. Ли Со Ен, която от време на време се опитваше да срещне погледа на Сергей, пееше на Маленченко и Кононенко любимата си песен „Отведи ме на Луната“. През илюминатора в кабинката с нескрито любопитство надзърташе Земята в очакване на развръзката.

— I'll tell you what. — Обикновено съдържаният Рейзмън се беше разпалил и жестикулираше толкова буйно, че с усилие се удържаше на място. — I am no rookie in this space business. I've graduated California Tech. And I don't believe in all this black cats crap... But look... The more I learn about organic chemistry, the more I think about life on Earth... The less I believe it could just *appear out of nowhere*... I'm telling you. It was created. We all were created. There's God's hand in it.^[19]

— Гарет! — пенеше се Волков. — You know, religion is back in fashion in Russia. But communism had one right thing: materialism. And you will not convince me that this entire fucking Universe — той доплува до илюминатора и махна с ръка към звездите, големи и ярки като в Сочи — was just created by someone^[20]. Друг път!

— Okay! Okay! But do you seriously believe that life has just occasionally appeared on Earth? Do you really think that it has never existed elsewhere, and then, nowhere but on our goddamn little planet it just occasionally sprang up? Come on!^[21]

Рейзмън се извърна от илюминатора към бутилката.

— За какво спорят? — обърна се Маленченко към Кононенко.
— Откъде се е взел животът на Земята — неуверено му отвърна той.

— Не са ли стигнали още до живота на Марс?

— Приближават се — оцени ситуацията Кононенко.

— The so-called „vodka effect“ — усмихна се Маленченко. — Мъжаги! — намеси се той в дискусиата на Волков и Рейзмън. — Have you ever heard of the Panspermia theory?^[22]

— What?^[23] — намръщи се американецът.

— There’s a theory saying that all the life in the Universe comes from one source... And it spreads like a virus through the galaxies... Probably, someone is deliberately sowing its seeds... And probably, it’s just happening occasionally.^[24]

— Okay, I can agree that there was some meteor that contained some bacteria as it strikes the empty and dead Earth — допусна Волков. — And that it can bring the seeds of life to it. But hell, it doesn’t explain how these bacteria appeared where they came from...^[25]

— Came from somewhere else, I suppose^[26] — сви рамене Маленченко.

— I think you could be right — неочаквано подкрепи Юрий американецът. — Life coming from one source in the Universe... That’s it. That’s it!^[27]

— That’s what?^[28] — уточни Волков, като отпи от бутилката.

— That’s a clear manifestation of God himself! One origin, sowing life throughout the galaxies...^[29]

— Whatever — изморено се съгласи с него Волков. — If you’re happy with it...^[30]

— Absolutely. There’s God’s hand in giving birth to life, and God’s will in spreading it, in transporting its every piece in the right direction, giving it a soil where it can prosper and reproduce!^[31]

Ли Со Ен, оклюмала от липсата на мъжко внимание и развличаща се с корейското национално цвете, което се опитваше да напъха в едно стъклено преспание, при думата „размножаване“ се ободри и хвърли изпълнен с надежда поглед към Волков. Той, изморен от екзистенциалните дебати, се усмихна и й кимна.

— Some more kchim-chi salad?^[32] — плахо попита тя.

— Yes, please. I need something hot. Very much^[33] — спомни си той момента, в който беше прекъснат техният многообещаващ разговор.

С неуловимо движение корейката махна шнолата от косата си, която се разпръсна на черни лъчи около лицето ѝ с правилни черти и я превърна в същинска мъничка звезда. В звездата, която беше истинската цел на неговата космическа одисея.

Рейзмън, поучително вдигнал пръст нагоре, възкликна God's will!^[34] и изхриптя. Маленченко и Кононенко, които забелязаха, че орбитите на Ли Со Ен и техния командир се пресичат с абсолютна неизбежност, тактично се оттеглиха.

Волков прегърна Ли Со Ен през талията и я повлече към илюминатора. Тя опря длани в стената, а пламналото си чело — в хладното черно стъкло. Той внимателно прокара ръка по извития ѝ котешки гръб; тя се притисна към него, като откликваше отзивчиво на всяко негово движение. Той с лекота, сякаш прокараваше пръсти по клавишите на акордеон, разкопча едновременно всички катарамии на комбинезона ѝ, който миг по-късно се отдалечи в свободен полет. Тогава Сергей собственически намота прекрасните ѝ смолисточерни коси на юмука си и ѝ показа звездите.

* * *

— Олег, ставай! — Волков разтърси Кононенко за рамото.

— Какво има? — Бординженерът с усилие отвори очи и изненадано погледна командира на Седемнайсетата експедиция.

— Трябва да се отървем от уликите.

— Ще излизаш ли? — разбуди се най-накрая Олег.

— А какво да направя? Бутилката все някак може да се вкара на борда... Но тук къде да я крием? Току-виж изплувала по време на сеанса...

— А какво ще докладваме на ЦУП? — трескаво се опитваше да съобрази Кононенко.

— Както обикновено. Засечен е проблем в работата на една от слънчевите батерии, възможна повреда от метеорит. Взето е решение

за непланово излизане в открития Космос за отстраняване на неизправността.

Вратата на шлюза се отвори и от чудноватия бял корал на МКС се отдели безформен полупрозрачен балон. Той се носеше бавно и с клатушкане, като понякога от корпуса му изпъкваха цилиндрични очертания — сякаш бебе рита с крак в корема на майка си — и после отново се прибираха.

В орбита около Земята се намират 1147 хиляди предмета от така наречения космически боклук. Замразени до абсолютната нула, неспособни на разлагане, те са обречени вечно да водят прокълнатото си хоро около нашата планета. Найлоновата торбичка, съдържаща празната бутилка от водка и завързания на обикновен възел използван презерватив, я чакаше същата печална съдба.

Но всичко се промени от астероида, регистриран в звездния каталог под номер 18794 и известен на астрономите под името „Айюб Гулиев“. В един момент траекторията му пресече планетарната орбита, той подхвана найлоновия пакет и го отнесе извън пределите на Слънчевата система. След няколко хилядолетия се сблъска с друго космическо тяло, нерегистрирано от астрономите на вече опустялата Земя. Пакетът осъществи прехвърляне и се отправи към звездата Тау Кит, където милион и половина години по-късно навлезе в разредената кислородна атмосфера на една от планетите и падна в безжизнения ѝ водороден океан.

Шестстотин милиона сперматозоида — практически населението на цяла Европа — загинаха при кацането. Но примитивните организми успяха да оцелеят. И да се размножат.

* * *

— God's will! — изхърка Гарет Рейзмън.

— Завлечи го в каютата, докато не се е събудил — нареди Волков на Кононенко, докато скриваше детския биберон в нагръдния джоб на комбинезона.

[1] Трябва. Това е заповед. Той е командир на Експедиция 17, така че е и твой командир. — Бел.прев. ↑

[2] Командването още не е предадено. Все още аз съм главната. И изказвам официално възражение. Ако се осмелите да консумирате алкохол на борда на МКС, ще подам оплакване до НАСА. — Бел.прев.

↑

[3] Стига, Пеги! Денят беше дълъг и тежък. Имахме много работа, а после и тази пресконференция... Трябва да разпуснем! — Бел.прев. ↑

[4] О, Юрий. Започваш да ми напомняш на онези нелепи вечно пияни съветски космонавти от глупавите ни филми... — Бел.прев. ↑

[5] Пеги, моля те! Знаеш, че за нас тримата това е един много специален ден... — Бел.прев. ↑

[6] Много специален ден. Много. — Бел.прев. ↑

[7] О, момчета, стига... Не говорите сериозно... — Бел.прев. ↑

[8] 12 април! — Бел.прев. ↑

[9] Денят на космонавтиката! — Бел.прев. ↑

[10] Знам го, по дяволите, повярвай ми! През целия проклет ден го празнуваме! Тази пресконференция и чудесните корейски салати. Аз лично смятам, че прекалихме с празнуването. — Бел.прев. ↑

[11] Пеги, няма страшно, никой няма да разбере. Давам ти дума на офицер! — Бел.прев. ↑

[12] Моля? О, както и да е. Добре, момчета... Във всеки случай с тази мисия току-що поставих нов световен рекорд, не ми пука, мога да се откажа. Мислете си за вашите кариери, защо, по дяволите, трябва да се правя на ваша майка... Честит Ден на космонавтиката, хора! — Бел.прев. ↑

[13] Скъпи колеги. Преди точно четирийсет и седем години Юрий Гагарин беше тук, в орбита. И стана първият човек, който някога го е правил. Знаете, че баща ми го познаваше лично. Веднъж Гагарин му казал, че видял *разни неща* по време на полета си... Така че всеки път, когато някой е казал, че Гагарин *първ* е излетял в Космоса, той винаги го поправял. Настоявал, че е просто *първият човек*... — Бел.прев. ↑

[14] И така, да прием за продължаването на нашето международно сътрудничество при изследването на Космоса и за Юрий Гагарин, който постла пътя към Космоса за всички нас така, че да можем да се срещнем! — Бел.прев. ↑

[15] Наздраве (рус.). — Бел.прев. ↑

[16] И така, Ли Со Ен, къде са сега прочутите ти корейски салати? — Бел.прев. ↑

[17] Ще донеса салатите... Сергей. Хареса ли ти салатата кимчи със зеле? Онази, пикантната? — Бел.прев. ↑

[18] О, да... Пикантното винаги ми харесва. — Бел.прев. ↑

[19] Знаете ли какво. Не съм новак в тая работа с Космоса. Завършил съм Калифорнийския технологически институт. И не вярвам в тия глупости за черните котки... Но вижте... Колкото повече научавам за органичната химия, толкова повече се замислям за живота на Земята... И толкова по-малко вярвам, че се е появил *просто ей така, отникъде*... Казвам ви, бил е създаден. Всички сме били създадени. Тук е пипала Божията ръка. — Бел.прев. ↑

[20] Знаеш, че религията отново е на мода в Русия. Но при комунизма е имало едно правилно нещо: материализмът. И ти няма да ме убедиш, че цялата тая шибана Вселена просто е била създадена от някого. — Бел.прев. ↑

[21] Добре! Добре! Но ти сериозно ли вярваш, че животът се е появил просто случайно на Земята? Наистина ли мислиш, че не е съществувал никъде другаде и изведнъж просто случайно се е пръкнал на проклетата ни малка планета? Да бе, да! — Бел.прев. ↑

[22] Така нареченият „ефект на водката“. Чували ли сте някога теорията за панспермията? — Бел.прев. ↑

[23] Какво? — Бел.прев. ↑

[24] Има една теория, според която животът във Вселената произлиза от един източник... И се е разпространил като вирус из галактиките... Вероятно някой нарочно сее семената му... А може и да става случайно. — Бел.прев. ↑

[25] Добре, мога да приема, че е имало някакъв метеорит, върху който е имало някакви бактерии, когато е паднал на празната, мъртва Земя. И че той е донесъл семената на живота на нея. Но по дяволите, това не обяснява как са се появили тези бактерии, откъде са дошли... — Бел.прев. ↑

[26] Дошли са отнякъде другаде, предполагам. — Бел.прев. ↑

[27] Мисля, че може би си прав. Животът произлиза от един източник във Вселената... Това е! Това е! — Бел.прев. ↑

[28] Това е какво? — Бел.прев. ↑

[29] Това е несъмнено проявление на самия Господ! Един източник, който пръска живот из галактиките... — Бел.прев. ↑

[30] Както и да е. Щом това те устройва... — Бел.прев. ↑

[31] Абсолютно. Божията ръка има пръст в зараждането на живота и Божията воля го е разпространила, изпратила е всяка негова частица в правилната посока, намерила му е почва, където да процъфтява и да се размножава! — Бел.прев. ↑

[32] Още малко салата кимчи със зеле? — Бел.прев. ↑

[33] Да, ако обичаш. Имам нужда от нещо пикантно. Много. — Бел.прев. ↑

[34] Божията воля! — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.